

การพัฒนาแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติโดยบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม
สำหรับนักศึกษาที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้าน
ทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาครูนาฏศิลป์*

DEVELOPING A LEARNING MODEL FOR PRACTICAL SKILLS BY INTEGRATING GROUP
LEARNING FOR STUDENTS WITH DIFFERENT BACKGROUNDS TO ENHANCE THE
ABILITY IN PRACTICAL SKILLS AND ACHIEVEMENT OF DANCE TEACHER STUDENTS

มาลินี แทนบุญ

Malinee Tanboon

หลักสูตรนาฏศิลป์ศึกษา ภาควิชานาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จันทบุรี ประเทศไทย

Program in Dance Education, Department of Dramatic Arts, Chanthaburi College of Dramatic Arts, Chanthaburi, Thailand

Corresponding author E-mail: malineetanboon08@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกรณีศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และประเมินความพึงพอใจของรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม โดยประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ประมวลรายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ และแบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบ t-test จากการศึกษาผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะปฏิบัติก่อนและหลังเรียนผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม พบว่า หลังการเรียนด้วยรูปแบบบูรณาการแบบกลุ่ม คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ค่า t อยู่ในช่วง 2.58 ถึง 8.13) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนในทุกด้านที่มีการพิจารณา และผลการประเมินความพึงพอใจพบว่า ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ มีค่า 4.61 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก หัวข้อที่มีผลการประเมินสูงสุดในระดับดีมาก ประกอบด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ช่วยให้นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์ และนักศึกษาทุกคนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองหรือร่วมกับกลุ่มทุกกิจกรรม แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์โดยตรงสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้มีการสอดแทรกความเป็นครูในตอนท้าย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่นักศึกษามากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: นาฏศิลป์ศึกษา, การเรียนรู้แบบบูรณาการ, การเรียนรู้แบบกลุ่ม

Abstract

This case study research aimed to develop a practical skills instructional model via integrated cooperative learning by comparing the learning achievements before and after using

*Received May 17, 2025; Revised June 11, 2025; Accepted June 15, 2025

the model and to evaluate the satisfaction of the learners who underwent the model. The participants were 17 first-year undergraduate students majoring in Dance Education at Chanthaburi College of Dramatic Arts, enrolled in the first semester of the 2024 academic year. The research instruments included the course syllabus for Practical Dance Skills 1, a practical skills assessment form, and a satisfaction questionnaire. Data were analyzed using descriptive statistics (mean and standard deviation) and inferential statistics (t-test). The results revealed that the students' post-intervention practical skill scores were significantly higher than their pre-intervention scores at the .01 level of significance (t-values ranging from 2.58 to 8.13). This indicates a statistically significant improvement in practical skill performance across all assessed areas. In terms of satisfaction, the overall mean score was 4.61, indicating a very high level of satisfaction. The highest-rated aspects of the learning model were the effectiveness of the learning activities in providing knowledge and practical experience, as well as opportunities for active student participation in all tasks, individually or in groups. These findings suggest that the integrated group-based learning model effectively practical skills and learner engagement. The inclusion of pedagogical components at the end of the instructional process further contributed to develop of teaching competencies, supporting the model's applicability in teacher preparation programs in the performing arts.

Keywords: Dance Education, Integrated Cooperative Learning, Group-Based Learning

บทนำ

นาฏศิลป์ศึกษาเป็นหลักสูตรที่พัฒนาในด้านวิชาชีพครูนาฏศิลป์ที่พัฒนามาจากความเป็นครูที่มีจุดเด่นทางด้านความสามารถในการแสดงออก โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วมีศักดิ์ศรีความเป็นครูตามมาตรฐานวิชาชีพ เป็นครูดีมีคุณธรรม จริยธรรม ประพฤติปฏิบัติตนดีงาม เป็นครูเก่งที่มีความรู้ ความสามารถ และทักษะนาฏศิลป์อย่างลุ่มลึก สามารถประยุกต์ริเริ่มสร้างสรรค์นวัตกรรม สามารถบูรณาการศาสตร์การสอนด้านนาฏศิลป์ เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีพัฒนาทางกาย อารมณ์ สติปัญญาและสังคมได้อย่างมีความสุข รวมทั้งพัฒนาตนในสังคมแห่งฐานการเรียนรู้ได้ต่อไป หลักสูตรพื้นฐานของนาฏศิลป์ศึกษาประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก ๆ คือ รายวิชาทั่วไปรวมถึงรายวิชาทางด้านนาฏศิลป์ และรายวิชาชีพครู การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเน้นการเชื่อมโยงกับผลลัพธ์การเรียนรู้ และเน้นผลการปฏิบัติงานสัมพันธ์กับการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ตอบสนองนโยบายและความต้องการของประเทศที่ต้องการสร้างสรรค์ผลงานหรือชิ้นงาน ทางด้านวิชาชีพ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านบริการตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสอดคล้องกับหลักสูตรนาฏศิลป์ศึกษา ในด้านรายวิชาทางด้านนาฏศิลป์แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ เหมือนกับการเรียนในศาสตร์อื่น ๆ คือ รายวิชาเกี่ยวกับทฤษฎี และรายวิชาเกี่ยวกับการปฏิบัติ โดยที่ผู้เรียนจะเป็นคนเลือกศาสตร์ตามความสนใจของผู้เรียนเอง ในหลักสูตรนาฏศิลป์ศึกษาจะเน้นในรายวิชาปฏิบัติมากกว่าหลักสูตรทั่วไป ประกอบกับหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่รับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์เข้ามาศึกษา ซึ่งมีนักศึกษาแต่ละคนมีพื้นฐานที่แตกต่างกันส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอน และเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเรียนทักษะปฏิบัติในด้านความเหลื่อมล้ำทางพื้นฐาน นอกจากนี้ นักศึกษายังจะต้องผ่านมาตรฐานความรู้วิชาชีพครูและตามจรรยาบรรณของวิชาชีพ ประกอบด้วย 1) การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาการปรึกษาในการวิเคราะห์และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ 3) เนื้อหา

วิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอนและเทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ 4) การวัด ประเมินผล การเรียนรู้ และการวิจัย เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน 5) การใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร และการใช้ เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา 6) การออกแบบและการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา และ 7) จิตวิญญาณความเป็นครู และจรรยาบรรณของวิชาชีพ ดังนั้น ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของวิชาชีพครู จึงมีการสอดแทรกมาตรฐานความรู้วิชาชีพครูสำหรับการจัดการเรียนการสอน

ทักษะปฏิบัติเป็นทักษะสำคัญในการจัดการเรียนรู้ทางด้านนาฏศิลป์ สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญ และความคงทน ผลของ พฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติมีทั้งหมด 7 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นการรับรู้ ให้ผู้เรียนรับรู้ ในสิ่งที่จะทำ ขั้นการเตรียมความพร้อม เป็นการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะ ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม ให้โอกาสแก่ผู้เรียน อาจใช้วิธีการเลียนแบบการกระทำ หรือการแสดงทักษะ หรือการลองผิดลองถูก จนกระทั่งสามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไก ที่สามารถกระทำตัวเอง ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติและเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำ จนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ขั้นการปรับปรุงและ ประยุกต์ใช้ ช่วยให้เกิดการปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ได้รับการพัฒนา ในสถานการณ์ต่าง ๆ และขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติอย่างชำนาญ จะเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ต้องการ (Simpson, D., 1972) นอกจากนี้มีแนวคิดการฝึกให้ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ได้ดีและรวดเร็วขึ้นกว่าการฝึกทักษะใหญ่ในขั้นตอนเดียว ประกอบด้วย 5 ขั้น คือ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือ การกระทำ เป็นการสาธิตให้ผู้เรียนดูตั้งแต่ต้นจนจบ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้สอนควรจะแตก ทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ สาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ 4) ขั้นให้ เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียน สามารถทำงานนั้นได้ดี ขึ้น และ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ (Davies, I. K., 1971) การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็น วิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันและมีการทำงานร่วมกัน กลุ่มละ 2 - 5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มต้องมีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ ของแต่ละคน จะส่งผลให้สมาชิกแต่ละคนมีความสามารถมากขึ้น สมาชิกแต่ละคนจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ บทบาทของสมาชิกที่ทำงานด้วยกันในกลุ่มมีหน้าที่ 2 อย่าง คือ เป็นผู้เรียน ที่รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง และเป็นผู้สอนที่ต้องรับผิดชอบการสอนและช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้ เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน (ศิริพันธุ์ สาสะกุล, 2559); (ไชยมนตรี วงศ์คำจันทร์ และเด่นดวง มูลเมือง, 2568)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนา “รูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ” ผ่านการเรียนรู้แบบกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาพื้นฐานที่แตกต่างกันของนักศึกษา และส่งเสริมให้ทุกคนสามารถพัฒนาทักษะได้อย่างทั่วถึง มีประสิทธิภาพ และนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่ดีขึ้น โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งประกอบด้วย สมาชิกที่มีพื้นฐาน แตกต่างกัน เน้นให้มีการทำงานร่วมกัน เพื่อทำกิจกรรม แก้ไขปัญหา และทำงานร่วมกันจนเกิดความสำเร็จ และ เป็นการเสริมสร้างความสามารถด้านทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาครุนาฏศิลป์ โดยมีการสอดแทรก ความเป็นครูให้นักศึกษาในตอนท้ายของการจัดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ จันทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 จำนวนทั้งหมด 17 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ประมวลรายวิชา (Course Syllabus) รายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

2.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ รำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ ผ่านการตรวจสอบค่าความสอดคล้องของแบบประเมิน (IOC) มีค่ามากกว่า 0.67 โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินเครื่องมือและเลือกเฉพาะข้อมูลที่มีผลการประเมินมากกว่า 0.67 ในการดำเนินการประเมินทักษะปฏิบัติ

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผ่านการตรวจสอบค่าความสอดคล้องของแบบประเมิน (IOC) มีค่ามากกว่า 0.67 โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินเครื่องมือและเลือกเฉพาะข้อมูลที่มีผลการประเมินมากกว่า 0.67 ในการดำเนินการประเมินความพึงพอใจ

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ใช้มาตราส่วน 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.21 - 5.00 อยู่ในเกณฑ์ ดีมาก

ระดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.41 - 4.20 อยู่ในเกณฑ์ ดี

ระดับ 3 ค่าเฉลี่ย 2.61 - 3.40 อยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง

ระดับ 2 ค่าเฉลี่ย 1.81 - 2.60 อยู่ในเกณฑ์ ต่ำ

ระดับ 1 ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.80 อยู่ในเกณฑ์ ต่ำมาก (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2545)

3.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.3 การทดสอบ t-test (Dependent)

4. กระบวนการที่ใช้ดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะปฏิบัติของนักศึกษาที่มีพื้นฐานแตกต่างกันโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม ซึ่งจะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละเท่า ๆ กัน โดยมีนักศึกษาที่มีพื้นฐานแตกต่างกันอยู่ในกลุ่ม ประกอบด้วย นักศึกษาที่มีความสามารถในการเรียนรู้ได้เร็ว ปานกลาง และช้า อยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยบูรณาการร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติการเป็นครู และนักเรียนภายในกลุ่ม กิจกรรมการเรียนการสอนออกแบบเป็น 5 ขั้นตอน รวมทั้งบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม โดยสอดแทรกมาตรฐานความรู้วิชาชีพครู จำแนกเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูเป็นผู้สาธิตและปฏิบัติทำรำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ โดยครูจะกล่าวถึงประวัติความเป็นมา เพลงแม่บทใหญ่ ฝึกปฏิบัติการร้องเพลง และฝึกปฏิบัติกระบวนการทำ เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นภาพรวม และสลับกันเป็นครูและนักเรียน ซึ่งในแต่ละกลุ่มจะมีนักศึกษาที่มีความรู้อยู่แล้วจะแสดงบทบาทเป็นครูก่อน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้นักศึกษาปฏิบัติทักษะย่อย ครูจะสาธิตทำรำเพลงเพลงแม่บทใหญ่ ตั้งแต่ทำรำที่ละวรรคของเนื้อร้อง ทำนอง อย่างช้า ๆ และครูจะคอยแก้ไขข้อบกพร่องโดยการสาธิตทำรำที่ถูกต้องให้นักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนฝึกทักษะปฏิบัติย่อย ครูจะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทำรำเพลงแม่บทใหญ่ หากนักเรียนติดขัด ครูจะมีหน้าที่ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนจนนักเรียนสามารถปฏิบัติได้

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิคและวิธีการ ครูจะให้นักเรียนจับกลุ่มปฏิบัติทำรำเพลงแม่บทใหญ่ โดยนักเรียนในแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทความเป็นครูและนักเรียนสลับกัน และมีครูคอยให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องให้กับนักเรียน เน้นย้ำในเรื่องของลีลาการปฏิบัติทำรำให้ถูกต้องตามจังหวะ เนื้อร้อง และทำนองเพลง

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ครูจะให้นักเรียนปฏิบัติทำรำและฝึกร้องเพลงด้วยตนเองพร้อมกัน จนสามารถจำทำรำของเนื้อเพลงและทำนองได้อย่างสมบูรณ์จนเกิดความชำนาญ

หลังจกดำเนินการ 5 ขั้นตอน เรียบร้อยแล้ว (Davies, I. K., 1971); (Simpson, D., 1972) จะมีการอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครูและนักเรียนในแต่ละกลุ่มที่พบเห็น เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ การประเมินผลจากกระบวนการจัดการเรียนรู้สามารถประเมินได้จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยครูผู้สอนพิจารณาจากความถูกต้อง ลีลาท่าทาง จังหวะ ความพร้อมเพรียง และการกล้าแสดงออก จากนั้นให้ผู้เรียนประเมินความพึงพอใจของรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จำนวน 17 คน มีการใช้เครื่องมือแบบประเมินทักษะปฏิบัติ รำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับการหาประสิทธิภาพของรูปแบบแสดงได้จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงดังตารางที่ 1 และตารางที่ 2

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางด้านทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การประเมิน	คะแนนสอบ	n	μ	S.D.	t	df	sig
ความถูกต้อง	ก่อนเรียน	17	2.76	1.06	4.4	16	0
	หลังเรียน	17	3.76	0.19			
ลีลาท่าทาง	ก่อนเรียน	17	2.29	0.72	6.9	16	0
	หลังเรียน	17	3.58	0.25			
จังหวะ	ก่อนเรียน	17	3.29	0.22	4.78	16	0
	หลังเรียน	17	3.88	0.11			
พร้อมเพรียง	ก่อนเรียน	17	2.58	0.25	4.69	16	0
	หลังเรียน	17	3	0.51			
กล้าแสดงออก	ก่อนเรียน	17	3.64	0.24	2.58	16	0
	หลังเรียน	17	3.94	0.05			
รวม	ก่อนเรียน	17	14.58	5.8	8.13	16	0
	หลังเรียน	17	18.7	0.8			

**ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

จากตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางด้านทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการ การเรียนแบบกลุ่ม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนในรายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 รำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ ของนักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า t มีค่าระหว่าง 2.58 - 8.13 ถ้าพิจารณาแยกประเด็นในแต่ละด้าน รวมไปถึงภาพรวมของการเรียนรู้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ผลปรากฏว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 รำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนในทุกด้านที่มีการพิจารณา ประกอบด้วย ความถูกต้อง ลีลาท่ารำ จังหวะ พร้อม เปรียง กล้าแสดงออก ตลอดจนภาพรวมของทั้ง 5 ด้าน ดังแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนใน ตารางที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ได้วิเคราะห์ผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการ การเรียนแบบกลุ่ม โดยประเมินทั้งหมด 20 หัวข้อ ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินความพึงพอใจสูงสุด 5 อันดับแรก

ตารางที่ 2 ผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียน แบบกลุ่ม

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ย (μ)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
1. การนำเสนอเนื้อหาที่เรียนมีรูปแบบชัดเจน	4.65	0.48
2. วิธีการสอนช่วยกระตุ้นความคิดและการแสดงออกด้วยความมั่นใจ	4.47	0.70
3. การจัดกิจกรรมได้เรียนรู้ทักษะปฏิบัติและช่วยกันทำงานและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ	4.65	0.48
4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามประมวลรายวิชา ทำให้นักศึกษารู้ตนเองว่ามีความสามารถในด้านใด	4.65	0.59
5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ช่วยให้นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์	4.76	0.42
6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในแต่ละขั้นตอนมีความน่าสนใจ	4.65	0.59
7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้มีความเหมาะสม ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ได้จริง	4.71	0.46
8. มีกิจกรรมใหม่ ๆ ที่ท้าทายมาสอดแทรกในการเรียน การสอนช่วยให้เกิดการเรียนรู้	4.59	0.60
9. กิจกรรมมีความเหมาะสมกับความรู้และความสามารถของนักศึกษา	4.65	0.59
10. นักศึกษาทุกคนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองหรือร่วมกับกลุ่มทุกกิจกรรม	4.76	0.55
11. นักศึกษาเป็นผู้ค้นพบคำตอบหรือทำกิจกรรมสำเร็จด้วยตนเอง	4.53	0.61
12. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีแบบฝึกปฏิบัติที่มีความต่อเนื่องจากง่ายไปหายาก	4.53	0.61
13. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาสามารถฝึกปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น	4.53	0.61
14. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีแบบฝึกปฏิบัติที่หลากหลาย	4.47	0.61
15. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาเกิดแรงบันดาลใจในการฝึกฝนทักษะปฏิบัติมากยิ่งขึ้น	4.53	0.61
16. การเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักศึกษาสามารถทบทวนการเรียนได้ตลอดเวลา	4.53	0.61
17. นักศึกษาสามารถนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปปรับใช้กับการฝึกปฏิบัติการรำประเภทอื่น ๆ ที่มีความใกล้เคียงกันได้	4.53	0.61
18. นักศึกษาลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความกระตือรือร้น และทำเต็มความสามารถ	4.71	0.46
19. นักศึกษามีส่วนร่วมในการวางแผนการปฏิบัติแก้ไขและปรับปรุงผลงาน	4.65	0.48
20. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติส่งเสริมการนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	4.71	0.46
ค่าเฉลี่ย	4.61	0.55

จากตารางที่ 2 ผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการ การเรียนแบบกลุ่มของนักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 1 รายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัย นาฏศิลป์จันทบุรี จำนวน 17 คน พบว่า ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ คือ 4.61 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก หัวข้อที่มีผล การประเมินสูงสุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ช่วยให้นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์ และนักศึกษาทุกคนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองหรือร่วมกับกลุ่มทุกกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 4.76 และลำดับ น้อยที่สุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีแบบฝึกปฏิบัติที่หลากหลาย มีค่าเฉลี่ย 4.47

อภิปรายผล

ผลจากการอภิปรายหลังจากการจัดการเรียนการสอน การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่าน การบูรณาการการเรียนแบบกลุ่ม และประเมินความพึงพอใจของรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการ การเรียนแบบกลุ่ม โดยใช้กระบวนการ โดยเริ่มจากครูเป็นผู้สาธิตและปฏิบัติทำรำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นภาพรวม และสลับกันเป็นครูและนักเรียนโดยในแต่ละกลุ่มจะมีนักศึกษาที่มีความรู้อยู่แล้ว จะแสดงบทบาทเป็นครูก่อน นักศึกษาจะเห็นถึงความใกล้ชิดระหว่างเพื่อนด้วยกันทำให้นักศึกษากล้าที่จะปฏิบัติใน การทำกิจกรรมกลุ่ม การสาธิตและให้นักศึกษาปฏิบัติทักษะย่อย เพื่อเป็นการทบทวนการเรียนรู้ในแต่ละทักษะย่อย ๆ ผู้เรียนฝึกทักษะปฏิบัติย่อย ครูจะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทำรำเพลงแม่บทใหญ่ หากนักเรียนติดขัด ครูจะมีหน้าที่ให้ คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนจนนักเรียนสามารถปฏิบัติได้ดีและถูกต้อง ผลจากการดำเนินการนักศึกษา สามารถปฏิบัติได้เร็วขึ้น ขึ้นให้เทคนิคและวิธีการ ครูจะให้นักเรียนจับกลุ่มปฏิบัติทำรำเพลงแม่บทใหญ่ โดยนักเรียน ในแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทความเป็นครูและนักเรียนสลับกัน และมีครูคอยให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องให้กับ นักเรียน เน้นย้ำในเรื่องของลีลาการปฏิบัติทำรำให้ถูกต้องตามจังหวะ เนื้อร้อง และทำนองเพลง ขึ้นให้ผู้เรียน เชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางด้านทักษะปฏิบัติผ่าน การบูรณาการการเรียนแบบกลุ่ม หลังการเรียนมีผลการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเนื่องจากนักศึกษาจะไม่รู้สึกกดดัน เพราะผู้สอนเป็นเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน โดยผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ผ่านการบูรณาการการเรียนแบบกลุ่มอยู่ในระดับดีมาก แสดงว่านักศึกษาพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้และ ด้วยวิธีการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนแบบกลุ่ม เกิดจากการให้นักศึกษาในกลุ่มได้แสดง บทบาทสมมติเป็นครูกับนักเรียน เพื่อเป็นการวิเคราะห์การเป็นครูและการเป็นนักเรียนที่ดี นอกจากนี้ ยังเห็นถึง ลักษณะการเป็นครูและนักเรียนที่ไม่ดี เพื่อเป็นการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพครูต่อไป รวมถึงนักศึกษาได้ ทบทวนบทเรียนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ นักศึกษาบางคนต้องเตรียมการเพื่อที่จะมาแสดงเป็นครูในการสอนเพื่อน สุดท้าย นี้ นักศึกษาจะได้ความรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่งสำหรับการนำไปใช้ในการจัดการศึกษา

1. การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนแบบกลุ่ม และสอดแทรก ความเป็นครูให้กับนักศึกษาครุนาฏศิลป์ ในรายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหลังเรียนด้วยการบูรณาการการเรียนแบบกลุ่มมีค่าสูงกว่าก่อนเรียนในทุกด้าน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เห็นได้ว่าการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียน แบบกลุ่ม สามารถพัฒนานักศึกษาได้ดีขึ้น เนื่องจากนักศึกษาสามารถลดความวิตกกังวลในกรณีที่แสดงบทบาท สมมติโดยการผลัดกันเป็นครู - นักเรียน ซึ่งแตกต่างจากกรณีที่ครูเป็นผู้สอนทักษะปฏิบัติโดยตรงทำให้นักศึกษาเกิด ความกังวล สอดคล้องกับการศึกษาของ ศศิพัชร สังข์พาลี และคณะ ที่ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ด้านความรู้ และด้านทักษะการร้องและทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏศิลป์ละคร 3 ชุดฉายเบญจกาย ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรีที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส ผสมผสานบทเรียนออนไลน์ Google Site ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียน

สูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งถือว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้ น่าจะเกิดจากการใช้รูปแบบการสอนเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนสนใจที่จะศึกษาเนื้อหาเพิ่มเติมด้วยตนเอง (ศศิพัชร สังข์พาลี และคณะ, 2566) และนอกจากนี้ การใช้รูปแบบการสอนในลักษณะนี้ยังเป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนช่วยให้นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและมากที่สุด และการที่นักศึกษามีบทบาทเป็นผู้กระทำการในการเรียนรู้ในบทเรียน พร้อมทั้งฝึกวิเคราะห์การเป็นครูและการเป็นผู้เรียนที่ดี จะช่วยให้นักศึกษาเกิดความพร้อมและกระตือรือร้นที่จะเรียน รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม ได้พูดคุยปรึกษาหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนมวลประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ ที่กล่าวถึงการสอนแบบฝึกปฏิบัติ คือ การให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติในสิ่งนั้น แล้วผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการกระทำ ได้ฝึกคิด ฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ ฝึกการแก้ปัญหาด้วยตนเอง และฝึกทักษะการแสวงหาความรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม และที่สำคัญผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งทางทฤษฎีและการปฏิบัติ (ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2543) และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ไสว พิกขาว ที่กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มได้รับความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด (ไสว พิกขาว, 2544) เช่นเดียวกับการศึกษาของ Miao, L. & Lili, Y. ที่ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาหลังจากใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบดั้งเดิมของนักศึกษาสาขาวิชาฟิสิกส์ที่มหาวิทยาลัยกวางซี (Miao, L. & Lili, Y., 2025)

2. นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการเรียนแบบร่วมมือ โดยรวมอยู่ในระดับมาก = 4.61 (S.D.) = 0.55 ทั้งนี้ เป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความน่าสนใจ มีการนำเสนอเนื้อหาที่มีรูปแบบชัดเจนเน้นกระบวนการกลุ่มจากการที่ให้นักศึกษาแบ่งเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละเท่า ๆ กันโดยมีนักศึกษาที่มีพื้นฐานแตกต่างกันอยู่ในกลุ่มและบูรณาการร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ การเป็นครูและผู้เรียนภายในกลุ่ม โดยมีครูคอยให้คำปรึกษาชี้แนะนักศึกษาขณะทำกิจกรรม ซึ่งทำให้นักศึกษาได้กระตุ้นความคิดและการแสดงออกด้วยความมั่นใจ จึงส่งผลให้เกิดความพึงพอใจต่อกิจกรรมเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการเรียนแบบร่วมมือ สอดคล้องกับการศึกษาของ Davies, I. K. ที่ได้นำเสนอกระบวนการสอนทักษะปฏิบัติไว้ว่า ควรมีการให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้นกว่าการฝึกทักษะใหญ่ในขั้นตอนเดียว ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำเป็นการสาธิตให้ผู้เรียนดูตั้งแต่ต้นจนจบ โดยครูควรให้คำแนะนำในการสังเกตหรือจุดที่สำคัญที่ควรสนใจเป็นพิเศษแก่ผู้เรียน 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ สาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียน สามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น และ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกหลาย ๆ ครั้ง จนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างชำนาญ ดังนั้น การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการเรียนแบบร่วมมือนี้ (Davies, I. K., 1971) สอดคล้องกับ สุดาร์ตน์ บัวบุญ จัมา พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์มีทักษะการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับดี มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก (สุดาร์ตน์ บัวบุญ จัมา, 2555) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อีรพล จ่านองนิง ที่ได้กล่าวถึงความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความต้องการให้ได้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมาก็จะมีการแสดงความพึงพอใจเป็นความรู้สึก และความประทับใจที่เกิดขึ้น (อีรพล จ่านองนิง, 2548)

สรุปและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม รายวิชาทักษะนาฏศิลป์ 1 สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จำนวน 17 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อย ประกอบด้วย สมาชิกในกลุ่มที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน โดยเน้นให้มีการทำงานร่วมกัน เพื่อทำกิจกรรม แก้ไขปัญหา และทำงานร่วมกันจนเกิดความสำเร็จ มีการประเมินเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติ รำมาตรฐาน เพลงแม่บทใหญ่ ผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหลังเรียน ด้วยการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่มมีค่าสูงกว่าก่อนเรียนในทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการประเมินความพึงพอใจของรูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านการบูรณาการการเรียนรู้แบบกลุ่ม คือ 4.61 ถือได้ว่าอยู่ในระดับดีมาก หัวข้อที่มีผลการประเมินสูงสุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ช่วยให้นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์ และนักศึกษาทุกคนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองหรือร่วมกับกลุ่มทุกกิจกรรม จากงานวิจัยนี้ถือได้ว่าเป็นการเสริมสร้างความสามารถด้านทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาครุนาฏศิลป์ โดยมีการสอดแทรกความเป็นครู ให้นักศึกษาในตอนท้ายของการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปในเรื่องของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบกระบวนการเรียนการสอนที่สมบูรณ์นั้นควรมีองค์ประกอบอื่น ๆ ผสมผสานร่วมด้วย ได้แก่ จิตวิทยาการสอน บรรยายภาคในการเรียนรู้ เป็นต้น เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ที่สุดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และนำไปสู่เป้าหมายตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเป้าหมายของมาตรฐานการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ควรมีการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในเนื้อหาของรายวิชาอื่น ๆ ที่มุ่งเน้นทักษะปฏิบัติเพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และควรมีการบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ กับรูปแบบการสอนที่หลากหลายในชุดการแสดงนาฏศิลป์ เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วาณิชยปัญญา. (2545). การวิเคราะห์สถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ธรรมสาร.
- ไชยมนตรี วงศ์คำจันทร์ และเด่นดวง มูลเมือง. (2568). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ร่วมกับเกม เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องแนวคิดการแก้ปัญหาด้วยเหตุผลเชิงตรรกะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 19(1), 118-134.
- ธีรพล จานนิจ. (2548). ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2543). ปรัชญาการศึกษาเชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิพัชร สังข์พาลี และคณะ. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ละคร 3 ชุดฉายาเบญจกษัตริย์ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์ปะลพบุรีที่เรียน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผสมผสานบทเรียนออนไลน์ Google Site. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 14(2), 409-420.
- ศิริพันธุ์ สาสะกุล. (2559). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการคิดและการทำงานเป็นทีมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร, 18(1), 23-34.

- สุดารัตน์ บัวบุญ จ้ามา. (2555). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง ร่างมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไสว พักขาว. (2544). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพมหานคร: เอ็มพันธ์.
- Davies, I. K. (1971). *The Management of Learning*. London: McGraw-Hill.
- Miao, L. & Lili, Y. (2025). Implementation of Cooperative Learning Method to Enhance the Students' Learning Ability and Students' Core Competencies. *Higher Education Studies*, 14(3), 104-104.
- Simpson, D. (1972). *Teaching physical education: A system approach*. Boston: Houghton Mufflin.